

Пише: Дејан Миљковић
уторак, 24 август 2010 16:25

Често се ових дана сетим Дејвида Коперфилда, знате оног чувеног мађионичара илузионисту. Лако је њему – само пуцне прстима, и из илузије враћа вас у реалност. Мени ће требати много више од 'пуцкања', негде око 20,000 карактера или десетак страна А4 формата, како би српске читаоце из хипнозе у којој их држи Влада Србије вратио у реалност.

Хипноза? Видите, слободни српски медији нам упорно и константно предочавају Владине надљудске напоре на одржавању функционисања економског система који ће сваком нашем грађанину пружити бар минимум егзистенције, у чему ће верујем ускоро и успети, јер ће већина грађана Србије дотаћи доњу границу егзистенције. Не само то, чујемо чак и самопохвале у смислу радујте се, могло је бити и горе, са упорним лајмотивом 'не губите наду, једнога дана ће сигурно бити боље', само да држава успе да смањи прекомерну потрошњу.

Коју потрошњу? Кад сте већ питали, ваша Влада ће вам појаснити, и то путем оркестрираних прича наших драгих министара, доминистара, министроликих 'експерата' и министрофилних новинара, да су у буџету превелики издаци за плате здравствених радника, просветних радника, припадника војске, припадника министарства унутрашњих послова (иначе, основни стубови сваког друштвеног система). И, наравно, вечна тема наших вечних 'реформиста' – „проблеми са пензијама“. Ту се у причу укључују и моје цењене колеге економисти, који у крајње критичком расположењу, здушно подржавају приступ наше Владе на путу ка 'бољем сутра'. Верујем да сте и ви приметили да већ неко време, неко дуже време, у српским слободним медијима фигурирају, опростите, хтедох рећи суфлирају, једни те исти 'независни' економисти, економски 'аналитичари', те 'експертски новинари', који сложено и експертски, чудне ли околности, износе прорачуне за колико би требало смањити буџетску потрошњу како би дефицит буџета у средњем року омогућио стабилно функционисање нашег економског система. Такорећи, само слога међ' српским економистима Србију спашава. Али не треба бити заједљив, јер ко зна, може бити да су у праву.

И може бити да ћу навући на себе гнев свих који су се у овоме препознали, а немали их је број. Признајем, није ми свеједно, није паметно штрчати и таласати, ићи против

гомиле, па макар и 'експертске'. Али више стрепим због тога што, као што рекох, нисам мађионичар Коперфилд, па ће ми требати далеко више времена да вас, моје драге суграђане и сународнике, пробудим из хипнотичког сна у којем сањате 'истине' и 'реалности' које вам се предочавају путем слободних и независних медија. Него, да кренемо полако у буђење...

Две димензије српске економске стварности

Прво на шта желим да укажем јесте да економска политика у нашем економском систему има видљиву и невидљиву димензију. Оно што се види, и о чему се прича, представља видљиву димензију представљену у Закону о буџету. Оно што се не види, чему се не посвећује пажња, и на крају крајева о чему се не прича јесте невидљива димензија економске политике представљена у бројним УРЕДБАМА Владе. А суштина је заправо у томе да се економија Србије води управо путем уредби. Изгласавање Закона о буџету (видљива димензија) представља представу за све нас (чак можда и за ММФ) у којој се само врши расподела финансијских средстава квази пословним банкама у виду различитих министарстава, и различитим фондовима у оквиру истих. Главна радња се затим дешава иза кулиса, а односи се на трошење наших пара регулисаног путем уредби (невидљива димензија).

Зашто кажемо да су министарства 'квази пословне банке'? Зато што већина алоцираних финансијских средстава у појединим министарствима одлази на субвенционисање камата, на 'меке кредите', финансијске подстицаје, а за то трошење суштински не постоји контрола. Ако не верујете, следи интересантан део који ће вас можда уверити.

Број уредби које Влада доноси годишње је огроман, те ћу сада навести само неке, а касније детаљније ћемо анализирати пар оних посебно интересантних. Да ли сте чули да постоји уредба владе за субвенционисање каматне стопе за потрошачке кредите, финансијски лизинг, и набавку трајних потрошних добара; па уредба за субвенционисање динарских готовинских кредита за подстицање домаће потражње; па уредба о мерама подршке грађевинској индустрији кроз субвенционисање камате за стамбене кредите и дугорочно стамбено кредитирање; затим уредба за субвенционисање каматних стопа за кредите за одржавање ликвидности и финансирање трајних обртних средстава и за извозне послове; уредба за подстицање продаје трактора; уредба за субвенционисање куповине аутомобила старо за ново, итд.

Влада не само да доноси уредбе, већ често исте мења на сваке три до четири недеље. Значи прво донесете закон, па уредбу, па онда неколико уредби о изменама и допунама првобитно донете уредбе. У тим изменама се дешавају фантастичне ствари. Но мислим да ће у сврху вашег враћање из хипнозе бити довољно да се задржим на највећој 'квази пословној банци' у смислу финансијских средстава којима располаже у оквиру Владе, а то је знаменито Министарство економије и регионалног развоја.

Случај Србија: Како са више урадити мање

По Закону о буџету за 2010. годину Министарство економије и регионалног развоја у оквиру функције 410 има на располагању 22,4 милијарде динара, у оквиру функције 412 9,7 милијарди динара, од чега на 'транзициони фонд' иде 6 милијарди динара.

Тај 'транзициони фонд' је једна врло интересантна прича. Године 2007. у њему је издвојено 9,95 милијарди динара, 2008. године 7,3 милијарде, 2009. године 4,7 милијарди и ове године 6,03 милијарде динара. Све то ме је веома (за)интересовало, али на жалост нисам успео да пронађем било какав траг у погледу трошења ових пара. Но, идемо даље. У оквиру функције 473 истог министарства издвојено је 3,5 милијарди динара и у оквиру функције 474 1,7 милијарди динара.

Приближно 37,4 милијарди динара укупно стоји на располагању ресорном министру. Већи део пласира се преко Фонда за развој, где је председник управног одбора министар Динкић, а чланови су министарка Диана Драгутиновић и њене колеге Милосављевић, Мркоњић, Угљанин и Љајић. Иначе, Фонд за развој располаже и својим сопственим финансијским средствима, и још поред тога обавља комисионе послове за остала министарства Владе.

Драги сународници, велика се средства троше путем Фонда за развој (у даљем тексту: Фонд). Током 2007. године путем Фонда је одобрено 18,81 милијарда динара, у 2008. години 19,3 милијарде динара, а у 2009. години 32,04 милијарде динара. Мада, податак за 2009. годину, до ког сам дошао на основу седница Управног одбора Фонда, за преко 10 милијарди динара одступа од податка из финансијског извештаја независног ревизора. Поменути извештај ревизора наводи да је преко Фонда прошле године пласирано више од 45 милијарди динара. Али задржаћемо се на мањем износу од 32,04 милијарде динара у складу са подацима са седница Управног одбора. Да бисте схватили значај и ранг ових бројки, у табели 1 приказан је упоредни преглед пласираних

Повратак у економску реалност

Пише: Дејан Миљковић
уторак, 24 август 2010 16:25

средстава преко Фонда, као и дефицита буџета према Закону о буџету за посматране године.

Табела 1. Одобрена средства Фонда и дефицит буџета према законима о буџету и ребалансима буџета (у милијардама динара)

Одобрена средства Фонда

Дефицит буџета

2007

18,815

13,67

2008

19,309

14,82

Повратак у економску реалност

Пише: Дејан Миљковић
уторак, 24 август 2010 16:25

реб.

45,78

2009

32,049

49,89

реб.

70,49

Изненађени сте? Да, по закону о буџету за 2007. и 2008. годину одобрена средства преко Фонда за развој била су већа од дефицита буџета. Услед погоршања економске ситуације, тај однос се мења, али као што видите чак и према првом ребалансу буџета у 2009. години одобрена средства преко Фонда су на нивоу од 45,45% дефицита буџета!

Дакле скоро половина дефицита буџета!

Посматрано у односу на укупни буџет Владе то је огроман новац. Али још је важније шта ми заправо знамо о ефикасности и ефикасности улагања нашег новца, новца свих нас пореских обвезника, преко Фонда за развој?

Знамо оно што је констатовала Светска Банка у свом извештају СБ Бр. 48620 – УФ Србија: Како са мање урадити више, да „у пракси, велики део финансијских средстава Фонда за развој одлази на друштвена предузећа где се мање од 10 одсто зајмова отплаћује; остатак се отписује у процесу реструктурирања пред приватизацију” (Оквир, страна 57 извештаја).

Шта још можемо да сазнамо о ефикасности и ефикасности улагања нашег новца преко Фонда за развој? Рецимо то да, ако погледамо седнице Управног одбора на којима се одобравају финансијска средства, можемо пронаћи податак да је 17.6.2010. године одобрено 66 кредита општини Бор у износу од 122,3 милиона динара. Просечно око 1,84 милиона динара по кредиту. Можда је одједном прорадио предузетнички дух Борана, па је наша сензитивна Влада брзо реаговала, како тај инвентивни тренутак не би прохујао са вихором. Случајност је да су у Бору 20. јуна одржани локални избори, али ових 66 кредита не би било пристојно повезивати са изборима, нити са тим која странка је победила на тим изборима.

Шта још можемо да сазнамо о Фонду за развој? Рецимо, анализирајући финансијски извештај независног ревизора за 2009. годину о пословању Фонда за развој, на 21. страни наилазимо на податак да је Фонд одобрио бескаматни кредит (кредит са 0% камате) на 48 месеци са грејс периодом од 12 месеци предузећу ЛИПАКС д.о.о. Баш сам се заинтересовао да видим ко то у времену светске и домаће економске кризе добија бескаматни кредит (не пише колики износ је у питању) и колика је значајност поменутог привредног субјекта за функционисање нашег економског система. Тако сам дошао до податка да је ЛИПАКС д.о.о. заправо лизинг кућа која омогућава набавку трактора, аутомобила, камиона, итд... На њиховом сајту можете видети податак да за уговоре код којих је каматна стопа субвенционисана, они гарантују плаћање камате по средњем курсу НБС. Наравно, ту ми се 'упали лампица' и сетих се уредбе Владе о условима и критеријумима за субвенционисање каматне стопе за потрошачке кредите и кредите за правна лица, односно финансијски лизинг, за набавку трајних потрошних добара у 2010. години.

У уредби, у члану 3 констатује се да се финансијски лизинг одобрава преко лизинг куће, уз примену валутне клаузуле са роком отплате до седам година за аутомобиле, тракторе, грађевинске машине и теретна моторна возила – камионе. У ставу 3 овог члана констатује се да субвенционисани део камате износи 4% на годишњем нивоу на неотплаћени део финансијског лизинга за сваку годину. У ставу 4 истог члана констатује се да Фонд износ камате из претходног става преноси лизинг кући унапред за сваку годину, на износ динарске противвредности финансијског лизинга по средњем курсу НБС на дан уплате камате за ту годину.

Хеј, хоћу и ја овако да послујем! Добијем бескаматни кредит, имам сигуран посао, део камате ми дају на годишњем нивоу унапред, ја лову пребацим у 'евриће', динар до краја године додатно ослаби, и на крају године оних 4% у динарима буде много више. 'И тата би, сине', а и цела фамилија! Е да, али то не може свако.

Да се вратим на Фонд и одговорим на кључно питање – шта знамо о ефикасности и ефективности улагања Фонда за развој? Знамо јако мало, готово ништа! Лично, желео бих да знам какви су до сада друштвено-економски ефекти датог новца. Да ли је уложени новац Фонда за развој генерисао пораст пореских прихода, економски раст, повећање запослености, регионални развој, или је пак уложен у пропале пројекте и куповину политичких поена?

У ситуацији у којој се налазимо, где већина министарстава има функцију квази пословних банака које расипају новац нас пореских обвезника, било би сасвим сврсисходно имплементирати ограничења и контролу за наше богом дане министре. Да бисмо избегли коментаре у стилу видим критике, али не видим понуђена решења ево једног од могућих решења. Решење би било увести економски концепт Планирања-програмирања-буџетирања (ППБ). Овај концепт је већ примењиван, и то у администрацији Сједињених Америчких Држава 60-тих година. Наиме, када је 1960. године Роберт Мекнамара постао Секретар за одбрану почео је са имплементацијом ППБ концепта. Концепт је постао у потпуности оперативан 1964. године у Министарству одбране САД. Иницијалне перформансе примене концепта у Министарству одбране условиле су одлуку председника Линдона Џонсона да у августу 1965. године изда директиву да се примена концепта прошири на све федералне агенције.

Смисао примене концепта састоји се у:

идентификацији националних циљева на континуираној основи;

избору остваривања најприоритетнијих циљева са становишта друштвено-економских корисности;

проналажењу начина да се циљеви остваре најефикасније уз најниже трошкове;

потенцирању анализе ефеката реализације пројеката у другој и трећој години;

праћењу перформанси пројеката са циљем достизања ефеката да сваки уложени долар генерира најмање један нови долар са становишта друштвено-економске корисности.

Разрада овог концепта у нашем случају подразумевала би одређене модификације у складу са специфичностима ситуације у којој се налазимо, а налазимо се у веома тешкој ситуацији. Значи код нас би требало урадити следеће:

Урадити ревизију досадашњих улагања Фонда, и проценити ефекте истог.

Ако Влада може да уочи махинације код исплате накнада за породиље и да се јавно похвали како ће то моментално спречити и тиме уштедети одређена средства у буџету, ако сада у најави може да покрене испитивање инвалидских пензија почев од 2003. године, онда може да уради и ревизију свих улагања Фонда за развој у протеклих неколико година. Шта би конкретно требало гледати? Није поента гледати да ли су они који су добили наше паре од Фонда испуњавали све прописане услове, и имали сву потребну документацију. Не, поента је шта су уистину и урадили са одобреним кредитима, субвенцијама, подстицајима. Да ли је Влада уложила наш новац тако да сваки грађанин Србије осети сврсисходност тог улагања? У ревизији се мора поћи од економског стања привредног субјекта пре добијања пара од Фонда за развој, затим сагледати његово пословање, и на основу тога констатовати да ли је уследило:

Повратак у економску реалност

Пише: Дејан Миљковић
уторак, 24 август 2010 16:25

повећање економске активности привредног субјекта;

повећање броја запослених;

повећање фонда плата;

повећање плаћања пореза и доприноса, превасходно доприноса за фонд ПИО;

повећање плаћања пореза на додатну вредност (ПДВ)

Када се сагледа финансијски ефекат пословања привредног субјекта након добијених финансијских средстава, онда би тај износ требало поставити у однос са одобреним финансијским средствима од стране Фонда, како би се установило колика је стечена корист од једног уложеног динара пореских обвезника

Требало би успоставити одређене критеријуме на основу којих би могли да констатујемо да ли је Влада новац улагала друштвено-економски корисно, или га је расипала финансирајући неефикасне и неефективне пројекте. Погледајмо на конкретном примеру како би критеријум могао да се дефинише. Рецимо да је привредни субјект добио милион динара финансијских средстава од Фонда. На основу тога пожељно би било да та фирма запосли најмање још 5 нових радника са просечном платом од 25 хиљада динара у другој и трећој години реализације пројекта. То би држави годишње донело пореских прихода у висини од 928 хиљада динара кроз порез на зараде, доприносе за ПИО, доприносе на здравство и доприносе за незапосленост. За четири године држава би на овај начин добила око 3,7 милиона динара. Однос економско-финансијских ефеката уложеног новца износио би око 0,9 у свакој години, тј. на један уложени динар за четири године остварио би се ефекат од 90 пара у свакој години. Све испод односа 0,9 подразумевало би да лица која су селектирала пројекте за које одобравају новац морају да снесу и одговорност за одлуке које су донели!

Сва наредна улагања Фонда за развој морају се ослањати на концепт Планирања-програмирања-буџетирања (ППБ)

Значи, за сваки привредни субјекат који конкурише код Фонда за развој за финансијска средства која се одобравају по изузетно повољним условима, јер се каматна стопа креће између 1 – 5% на годишњем нивоу (а видели смо да појединци добијају и бескаматне кредите), мора се извршити анализа економске сврсисходности и корисности пројекта на бази концепта ППБ за период од четири године. Зашто на четири године? Зато што се кредити од Фонда за развој одобравају у просеку на пет година, и ако се установи да одобрени пројекат не остварује резултате и ефекте на основу ППБ-а, онда мора уследити ревизија уговора која би подразумевала да привредни субјекат мора да плати цену коришћења финансијских средстава по комерцијалним условима – односно по каматној стопи по којој би средства добио од пословне банке.

Надам се да сте схватили поенту. Није проблем у државним инвестицијама у привреду, проблем је у њиховој економској рационалности. А то је мерљиво на објективан и непристрасан начин. Крајње је време да представници власти, данас, сутра, и убудуће, почну да полагају рачуне грађанима који су им указали поверење на изборима. Током целог мандата потребно је оцењивати ефикасност и ефективност Владе у трошењу пара пореских обвезника, а не само на изборима, јер тако увек губимо четири године живота у Србији!

На основу претходног можемо само да наслутимо димензије расипања новца, али је не можемо и констатовати јер о томе нико не говори. Наравно, далеко је лакше и безболније разглабати о томе да ли су пензије и плате велики проблем за српски буџет, и економски развој Србије. Мада се сада изнебуха чују и гласови представника странке Г-17 плус који указују да би требало повећати плате и пензије јер оне чине агрегатну тражњу која је предуслов бржег економског опоравка. Министар Динкић чак констатује да постоје паре у буџету за овај потез Владе. Несувисло би било да критикујем овај предлог, јер сам у неколико наврата још пре годину и по указивао да се морају повећати плате и пензије. Конкретно је сугерисано Влади да је потребно повећати пензије за првих седам група тј. пензије до 25 хиљада динара. Тада су се смејали овом предлогу. Сада се више не смеју. Данас поново актуелизују то важно питање, али некако увек забораве да спомену да је неко указивао на то још пре годину и по дана. Можда им смета што је споменути члан економског тима Српске напредне странке; а можда то што би тиме демантовали оне који тврде да опозиција не предлаже никаква конкретна решења.

Али да се вратим на расипање пара. Ево приче о једној врло интересантној уредби коју је Влада донела ове године, а зове се: Уредба о условима и начину привлачења директних инвестиција.

Економска политика Владе: Пресипање из празног у пуно

Овом уредбом додељују се инвеститорима финансијска средства ако директно инвестирају и испуне услове за које Влада сматра да су адекватни са становишта друштвено-економске корисности. Према члану 4 уредбе, инвеститор који испуни критеријуме прописане уредбом, у зависности од подручја на којем инвестира, конкурише за финансијска средства Владе Србије у распону од 2,000 до 10,000 евра по ново-отвореном радном месту.

Да видимо, сходно концепту ППБ, какав је ефекат овог потеза Владе. Уочите, један запослен радник са нето платом од 25 хиљада динара генерише у току године око 185 хиљада динара пореских прихода. Порески приходи обухватају порез на зараде, доприносе за ПИО, здравство и незапосленост. Сходно горе наведеном члану 4. ако инвеститор добије 2,000 евра (по данашњем курсу 1 евро = 104,80 дин то износи око 209 хиљада динара), онда је однос генерисаних пореских прихода и уложених пара пореских обвезника 0,88 тј. на 1 динар генерира се 88 пара. За 10,000 евра (милион и 48 хиљада динара) однос је 0,17 тј. 1 динар уложених пара генерира 17 пара пореских прихода.

Ако констатујете да финансијска средства у износу од 2,000 евра представљају колико толико подношљиво решење Владе јер се генерише 88 пара на 1 динар на годишњем нивоу, рећићу вам да грешите у закључивању. И то много! Зашто? Зато што постоји разлика између улагања новца преко Фонда за развој у форми кредита или субвенционисања каматне стопе, и директног бесповратног давања финансијских средстава инвеститору по новоотвореном радном месту. Средства која се дају овом уредбом поклањају се инвеститору и представљају у суштини скривено ослобађање плаћања пореза и доприноса за сваког новог радника у зависности од висине поклона. Како то? Једноставно, ако дате неком 2,000 евра по новоотвореном радном месту, тј. за једног радника којег запосли, онда сте му фактички платили све пореске обавезе за годину и месец дана. А ако инвеститору дате 10,000 евра, онда сте му платили све пореске обавезе (за тог срећног радника) по важећим пореским стопама, за 5 година и 8 месеци!

Фантастично, зар не? Починјете да разумете механизам функционисања ове чаробне формуле? Са расходне стране у буџету даје се новац инвеститору, који затим месечно уплаћује новац који се појављује на приходној страни у буџету. И вук-инвеститор сит, и Влада на броју (а овце ионако блеје у мале екране наших реформских и слободних

медија). Сад се сетих књиге Салвадоре Далија 'Ја сам геније', у којој он објашњава како је своје другаре из разреда замајавао мењањем новчаница у већим апоенима за новчанице у мањим апоенима само да га не би плашили бубама и скакавцима. Наиме, он је током месеца мењао новчанице у износу од 100 пезета за новчанице од 50 пезета, и без обзира што је на крају месеца остајао шворц сводио је рачун и победоносно констатовао да је на добитку!? Надреално, зар не? И јесте на неки начин био на добитку, јер је на тај начин платио свој мир. Нико га (се) више није плашио јер су сви мислили да није нормалан. Апропо 'Далијеве формуле', питање је ко је код нас на добитку и ко коме и шта плаћа?

Не питајте ме за првих 50 милиона...

Можда ћемо пронаћи одговор након што вас проведем кроз члан 5, члан 10, и члан 13 ове Уредбе. Члан 5 каже да „изузетно од члана 4. ове уредбе, за инвестиције које прелазе износ од 50 милиона евра и којима се обезбеђује отварање најмање 300 нових радних места, средства се одређују у износу од 20% од укупне висине инвестиција“.

Рецимо, ако је инвестиција округло 50 милиона евра, онда држава даје 10 милиона евра или 1,04 милијарде динара. Овим новцем ми у ствари плаћамо за 300 радника пореске обавезе по важећим пореским стопама у следећих 18 година и 8 месеци!

И то није све, у члану 5 став 2 стоји следеће: „за инвестиције које прелазе укупан износ од 200 милиона евра и којима се обезбеђује отварање најмање 1000 нових радних места, средства се одређују у износу од 25% од укупне висине инвестиција“.

Дакле, ако је инвестиција 200 милиона евра, онда држава даје 50 милиона евра или 5,2 милијарде динара. Овим новцем ми, грађани Србије, заправо плаћамо за 1000 радника пореске обавезе по важећим пореским стопама у следећих 28 година!

Као да чујем ваше 'аууу'... Па јесте, и ја кажем аууу... Што би наш народ рекао, пресипање из шупљег у празно, дајемо новац са расходне стране буџета да би се у минималним количинама враћао као порески приход на приходној страни буџета. Замислите какве и колике су ово дугорочне пореске олакшице - а министарка финансија о томе ни речи?! Али, зато је министарка при доношењу буџета приметила да злочести

послодавци излазе у сусрет трудницама, те им у месецима пред одлазак на трудничко боловање исплаћују веће плате како би имале веће надокнаде током боловања. Ех, те алаве српске труднице, изелице ниједне, оштећују крхки буџет, да је друго време знала би народна власт како да им доака...! Шалу на страну, овај случај неоснованог богаћења српских трудница у тесној сарадњи са нелојалним послодавцима (као да видим наслов у Куриру: „Трудничка мафија хара Србијом!“) на рачун буџета је промптно решен ванредним напорима забринуте министарке. Браво за ревносну министарку која је уочила тако крупна буџетска отицања. Ево ми јој помажемо да уочи и ове 'ситне', тешко уочљиве буџетске расходе о којима сам малочас говорио.

Писмо о намерама: За једну владу, ил' две, дали би све

Идемо даље, члан 10 Уредбе о условима и начину привлачења директних инвестиција бави се критеријумима за доделу средстава инвеститорима. Побројано је 10 ставки, а мени лично најинтересантнија је она десета. Та ставка обавештава инвеститоре да је један од критеријума „писмо подршке, односно писмо о намерама општине, односно града којима се пружају олакшице и повољности у складу са позитивним прописима Републике Србије у које инвеститор намерава да улаже“.

Чуј, писмо о намерама!? Трик који је преузет од ММФ-а, али је у нашем случају веома интересантан јер ако инвеститор жели да оствари своје право он мора прво да покуца на врата локалних власти. Наиме, без тога може се десити да остане без подстицајних средстава, тј. 'поклона' од стране државе. Фактички из овога могу да се окористе локални политичари и да користе овај механизам како би прикупили политичке поене на локалу.

Чудно да нико није дошао на идеју да формира неку регионалну партију. Јесте? Тај онда спада у групу добро обавештених.

Не смемо запоставити члан 13 Уредбе који се бави одређивањем комисије за оцену пријава. Овај члан у ставу 2 констатује да комисију за оцену пријава образује министар надлежан за послове економије и регионалног развоја. Председника и једног члана именује министар за економију и регионални развој, а остала три члана именују:

Пише: Дејан Миљковић
уторак, 24 август 2010 16:25

министар финансија,

министар за Национални инвестициони план, и

директор Агенције за страна улагања и промоцију извоза.

И сад, ако би неко питао какав је, сума сумарум, страначки састав комисије? Па не морам све да вам нацртам, *n'est pas?* (Јесте ли сигурни да се нико није сетио да формира неку регионалну партију?).

Буђење

Када сам говорио о Салвадору Далију поставио сам питање ко је код нас на добитку и шта ко плаћа и чијим новцима. Ако сте и даље далеко од одговора само наставите и даље да пратите Други дневник РТС-а (и дневнике других реформских и слободних медија), и само ће вам се касти. Тамо не само што ћете пронаћи одговор на то питање, него ће вас обавестити и да су највећи проблеми у Србији плате здравствених радника и просветних радника, припадника МУП-а, и наравно пензије. Проблем који су буџету правиле несташне труднице смо на сву срећу решили. А шта је са нашим силним новцима које министри поклањају назови инвеститорима? Па добро, ко ради тај и греша. А осим тога, 'катастрофичарима' и другим неверним Томама треба рећи да, према подацима Завода за статистику, ми заправо сваки даном живимо све боље и боље (али као да не желимо себи то да признамо!). И то наравно зато што Влада својом јединственом визијом, реформским умећем и сваки динаром који паметно улаже у наше име доприноси нашем бољем сутра. 'И зато, унесимо нови оптимизам у наше животе. Лаку ноћ, наши драги сомнанбулни гледаоци'...

Слику која долази из српског Министарства за истину квари само тон – јер Србији крчи стомак. Ако овим текстом ипак нисам успео да вас пробудим из стања хипнозе, тај крчећи звук хоће. Ко има уши, нека чује.